

Žít NÁ...

Komunitní centrum

V březnu 2017 jsme otevřeli Kulturně komunitní centrum jako další nápomocný krok pro návrat našich klientek zpět do

společnosti. Projekt je financován a podporován Evropskou unií do prosince 2018 a je taktéž jediný svého druhu v celé ČR.

Stěžejním cílem projektu je pomoci začlenit ženy sociálně vyloučené či sociálním vyloučením ohrožené zpět do společnosti, posílit vztahy a sociální soudržnost na úrovni komunity s přesahem na místní obyvatele. Podpory z projektu se dostává i mužům, kteří již mají část cesty z nejhoršího za sebou. Mohou tak pro klientky být inspirací a zároveň zdrojem kladné zkušenosti v kontaktu s muži.

Komunitní centrum je primárně určeno výše popsané cílové skupině, otevřené je však i veřejnosti, neboť cílem projektu je také snižování bariér mezi oběma skupinami. Propojování obou skupin je realizováno prostřednictvím přednášek, výstav, koncertů, besed a dalších aktivit. Spolupráci navazujeme také s dalšími, zejména neziskovými organizacemi (např. Národní filmový archiv, R-Mosty, Magdala, atd.) Jako komunitní centrum bychom se dále chtěli aktivně podílet na zvelebování naší domovské městské části Praha 1, a to např. pomocí úklidu či péče o konkrétní drobnou památku nebo místo.

vedoucí Kulturně
komunitního centra
Denisa Cháberová

zdarma

I — 01 — 2018

**Občasný čtvrtletník
Žitná**

Úvodník

Co je jeden rok...? Pro každého jiná míra. Pro dítě, která chtějí být co nejdříve dospělá, se Země otáčí moc pomalu, senioři by si zase přáli, aby si Země občas odpočinula...

Pro nás, ženy bez domova z Komunitního centra Žitná 35, sice uběhl dost rychle, ale v tom fofru se toho hodně událo. Některé z nás si našly práci, následně i samostatné bydlení... Hodně jsme se za ten rok také naučily. Populární bylo, je, a asi i nadále bude, společné vaření. Učily jsme se tradiční českou kuchyni, vypravily jsme se s vařením i kolem světa.

Naučily jsme se batikovat a i jinak pracovat s textilem. Bavilo nás odlévání svíček i jejich výroba z pláště včelího vosku. Vyráběly jsme přáníčka k Vánocům, k Valentýnu, k Velikonočům i k narozeninám... a tak nemálo lidí dostalo originální přání, které opravdu nemá nikdo jiný.

A teď jsme se pustily do časopisu... Všechny chceme, aby si veřejnost uvědomila, že není bezdomovec jako bezdomovec. Držte v ruce naše první číslo... Celé jsme ho pro vás připravily my, ženy bez domova, jen s připomínkami profesionálky Báry Alex Kašparové, šéfredaktorky kulturního měsíčníku Artikl.

Tak Vás prosíme, až dočtete, najděte si chvilku, a dejte nám vědět, jak se Vám časopis líbil. Můžete přidat i Vaše zkušenosti s bezdomovci.

Vaše redakce

Bude nám rok – bilancujeme

Máte volné odpoledne a jste v centru Prahy? Přijďte mezi nás. Brzy budeme slavit 1. výročí komunitního centra. Hodně se nám toho povedlo.

Každý všední den se v našem KC něco děje. Ať už je to společné vaření, kdy se snažíme uchovat si a prohloubit, vše co jsme se v rodině naučily, nebo výtvarné ateliéry, kde si navzájem předáváme své dovednosti – šití, háčkování, malování, koláže... Inspiraci hledáme také v časopisech a na internetu.

Hodně přednášek a seminářů bylo určeno především nám – ženám bez domova, ale pořádáme také setkání s veřejností. Jedno z prvních vydařených setkání byla vernisáž fotografií streetfotografa Kevina V. Tona. Její moto: „Žijí v samém centru a přesto na okraji“ napovídá, že v Kevinově hledáčku se objevují právě lidé bez domova.

Na podzim jsme v KC přivítali paní dr. Kateřinu Bečkovou, předsedkyni Klubu za starou Prahu. Její přednáška „Proč chráníme starou Prahu?“ a následná beseda měly

velký úspěch a proto jsme si paní Bečkovou pozvaly znovu, ale o tom na jiném místě. Podzim byl v našem KC vůbec velmi rušný. Připravovaly jsme se na „Sametové posvícení“. Vybrat téma, se kterým se zúčastníme, vyrobit masky pod vedením výtvarnice Kateřiny Ebel, to byla práce na několik týdnů. Průvodu, který 17. listopadu prošel centrem Prahy, jsme se zúčastnily pod heslem „Kde jsme dnes my, můžete být zítra i vy!“ Měly jsme úspěch nejen u diváků a organizátorů, kteří nás pozvali na následující ročník, ale i v médiích.

V lednu naše KC navštívil šachový velmistr David Navara. O svém životě i šachových úspěších hovořil velmi otevřeně a my věříme, že u nás rozhodně nebyl naposledy. V únoru jsme se zúčastnily masopustního průvodu na Praze 7, který proběhl pod záštitou pana starosty. A tak jsme mohly ukázat svoji šikovnost při výrobě masek, i se podívat do dvou zajímavých muzeí – do Národního technického a Národního

zemědělského. 11. února jsme v Malostranské besedě uspořádali kapely Silent Scream.

V březnu a v dubnu probíhaly zážitkové semináře „Staň se novinářkou“, kde jsme se učily jak náš časopis uvést do života.

Asi nejoblíbenější jsou naše filmové pátky, kde se promítají filmy z Národního filmového archivu nebo z videotéky České televize.

A co nás čeká?

Tak o tom vám povyprávím v našem příštím čísle.

Marie K.

Citát

Se stářím přichází moudrost, ale někdy se stane, že stáří přijde samo.

Je to něco jiného...

Postupně se pomoc pro nás bezdomovce rozšiřuje. Jsem dlouho na této cestě odnikud někam. V roce 2005 poznávám co je to být na ulici, spát venku, čekat na šatník, na polévku, chtít se vykoupat, všude přijít na čas a každou službu si vystát. Zvykla jsem si na hrubost, i když pokaždé raní. Před více než rokem otevřeli denní centrum pro ženy. Jako zvědavá ženská – jdu se podívat. Dopoledne šatník, moct se vykoupat, dát si kafe, všechno bez stresu. Pak předstoupila mladá sympatická žena – paní Denisa. Odpoledne by to mohlo být o něčem jiném. Něco

tvořit, kultivovat existující pestrý slovník, naučit se tvořit, zhotovovat krásné věci, koukat na filmy. Pak setkání s lidmi, kteří něco umí – mladý bezelstný šachista, velice zajímavý, skromný člověk. Pak moc krásně mluvila paní o staré Praze – jaké úsilí stojí její zachování. Zúčastnily jsme se Sametového posvícení, připravovaly jsme se s jinou úžasnou ženou – paní Kateřinou Ebel. Každý jsme k tomu taky něco napsali. Paní Anežka krásnou báseň o skořepině...

Znovu se učím normálně mluvit, komunikovat. Setkáváme se s lidmi, kteří na rozdíl

od nás něco dokázali, o něco usilují, něco umí. Někam se vypracovali a zůstali krásní, citliví. A naučili jsme se dělat květiny, věnce, lít nebo jinak zhotovit svíčky a jiné věci.

Takhle bych mohla pokračovat dál. Na chvíli jsem přestala chodit, ale věřte, tento duševní pokrm mi chybí. Jo, taky se učíme vařit a pak si to také sníme. Znovu se učíme správně stolovat, formulovat svoje myšlenky. To všechno velice lehce pobudete. Je to spousta drobné práce, jak vrátit člověku jeho člověčenství.

Maruš G.

Proč?

U zrodu komunitního centra jsem nebyla. Tenkrát jsem totiž neměla občanku, a tudíž žádný příjem, a tak shánění jídla na charitách mi bylo přednější. Občas jsem zašla na páteční filmový klub. Pak jsem začala chodit i na vaření (to mě bavilo ještě když jsem bydlela) a další aktivity. Háčkování, výroba přáníček, krabiček, šperků aj. Občas jsme měli zajímavého hosta, se kterým bych se jinak nesetkala. A že to byli světově uznávaní lidé.

Přijde mi to smysluplnější než posedávat na Armádě spásy, zírat do zdi a poslouchat stále ty samé „chytře“ řeči pořád dokola. Anebo sedět v parku či jezdit tramvají a užírat se nad svým osudem a nadávat na zpackaný život. Při návštěvách komunitního centra se zabavím, naučím se něco nového, některé výrobky, které vyrobím, si mohu odnést (např. batikovaná trička).

Jsem ráda, že do komunitního centra docházím, setkávám se s kámoškama a seznámím se s novými lidmi. Sociální pracovníce, které zde pracují, jsou moc fajn, a když máme nějaký problém či jednání na úřadě, tak nám ochotně poradí a pomohou.

A tak vám chci říct, nebojte se a přijďte mezi nás.

Ája

„HOTEL VACKOV“

(Zimní noclehárna pro bezdomovce)

Stojíme před Vackovem a je nám zima
nikoho to nezajímá
je nás tady dost a všichni máme zlost.
To se přes den nenastojíme dost?
Otvíraj se dveře a prohlížej se tašky
jestli neneseme nějaký flašky.
Vožralý se posílaj šupem pryč
dveře se zamykaj na železný klíč.
A už je tu půlnoc a je to tady
rozzrůstaj se naše řady
policajti svázej vožralý a lumpy
co je našli válet u benzínový pumpy.
U benzínový pumpy nebo někde v lese
každej z těch vožralejch si ještě flašku nese.
Všichni máme mít stejná práva
do pokoje se nacpala vožralá kráva.
Vožralá kráva co by ráda kradla
kopla jsem ji do prdele až na zem upadla.
A pak přijde ráno a mám zlost
chci se jednou vyspat, říkám dost.

Ája

KRÁLOVNA

Již podruhé navštívila naše Komunitní centrum paní PhDr. Kateřina Bečková. A vybrala pro nás velmi zajímavý příběh své babičky Růženy Bečkové - Opravilové, která se stala první královnou krásy v Čechách. Soutěž se konala v Praze v roce 1910. Ale trochu jiná, než ji známe dnes. Bratři Doležalovi, oba hoteliéři, jeden z Lomnice nad Popelkou a druhý měl hotel v Paříži, dali do několika českých novin inzerát. V něm vyzývali dívky ve věku od 18 do 25 let, aby se přihlášily do soutěže a zaslaly na adresu hotelu Doležal svoji fotografii. Sešlo se celkem 300 fotografií, ze kterých porota, složená z předních umělců (byl mezi nimi např. malíř Alfons Mucha), vybrala vítězku. Slečnu Růženu Brožovou. Za několik dní následovala cesta do Paříže. S Růženkou se přišlo rozloučit takřka celé Blansko, protože se vědělo, že právě od nich odjíždí česká královna krásy – „Ideální dívka Čech“.

Celou cestu přes Německo vítali Růženku davy nadšených obdivovatelů. Po příjezdu do francouzského hlavního města následovalo několik projížděk v otevřeném automobilu, přijetí u pana starosty – a pak konečně přišel 3. březen.

Po slavnostní večeři se všechny zúčastněné „královny“ prošly všemi sály Zimního paláce, a pak se ozval hlas trubky, která slavnostní fanfárou oznámila vyhlášení výsledků.

Královnou královen – tak zněl oficiální titul – se stala Růžena Brožová.

Vrátila se do Blanska, dále hrála za skromné honoráře ve společnosti pana Šumy. Dostávala pozvání k pohostinským vystoupením u jiných kočovných společností a trpělivě očekávala, až se jí ozve některé kamenné divadlo. Čekala dlouho. Na 14 dnů se vrátila jako turistka do Paříže a pak konečně přišlo pozvání do Srbského Národního divadla v Bělehradě. Začala se učit srbsky, podívala se do vytoužené Itálie. Její slibnou kariéru v Srbsku přerušila 1. světová válka.

Po jejím skončení, v roce 1918 se provdala za svou velkou lásku Antonína Opravila, ten i po válce zůstal v armádě a dotáhl to až na hodnost plukovníka. A tak Růženka zůstala v domácnosti. S hereckou kariérou se sice rozloučila, ale divadlo neopustila. Zdramatizovala české pohádky, které se hrály ve Vinohradském divadle, v Moravskoslezském Národním divadle i na dalších kamenných scénách. V časopisech publikovala své básně a drobné prózy. V pozdějších letech se věnovala recitačním vystoupením.

Růžena Brožová – Opravilová zemřela v březnu roku 1976.

S doprovodem dobových fotografií nám paní dr. Bečková přiblížila život dívky, která vlastně začala dlouhou, ale často přerušovanou tradici volby královny krásy. Další soutěž se konala v roce 1918, ještě v Rakousku-Uhersku. První československou královnou krásy

se stala až v roce 1928 Marie Kopecká, další soutěže proběhly v letech 1930, 1935, 1937-9. V roce 1940 – už v protektorátu – se stala „Ideální dívkou Čech a Moravy“ Veronika Zpěvákova. Po velmi dlouhé pauze se stala „Dívkou roku“ v roce 1966 Dagmar Stivínová. Tradice pak pokračovala až do roku 1970.

Po devatenáctileté pauze se v roce 1989 stala MISS ČSSR Ivana Christová. A od té doby se Miss Československa a posléze Česka volí každý rok. Jen dvěma z nich se podařilo navázat na úspěch slečny Brožové – Monika Židková získala titul MISS EUROPE a Taťána Kuchařová dokonce titul MISS WORLD.

Marie K. + BB

Fakta o životě Růženy Brožové jsme čerpaly z knihy „Byla jsem kočovnou herečkou i královnou (krásy)“ vydanou v nakladatelství Paseka, Praha 2010.

Kde jsme dnes my, můžete být zítra i vy!

V pátek 17. listopadu se naše Komunitní centrum Žitná 35 zúčastnilo satirického průvodu Prahou – Sametového posvícení, které se odehrálo již po šesté. Občanské iniciativy a spolky se zde mají možnost vyjádřit k současným společenským problémům. V průvodu pomocí masek v nadživotní velikosti zhmotňují palčivá témata, kterými se dlouhodobě zabývají nebo která se jich momentálně dotýkají.

Klienti a pracovníci Komunitního centra tak prošli Prahou v maskách a se šnečími ulitami na zádech, které symbolizují život bez domova i křehkost sociálních jistot. Na výrobě masek pracovali klientky a klienti komunitního centra pod vedením výtvarnice PhDr. Kateřiny Ebelové, Ph.D. několik týdnů. Společně jsme vymýšleli jakým způsobem ztvárnit naše téma, jakým textem se prezentovat a jak celou akci pojmout. Výsledek byl, i dle ohlasů, velmi zdařilý: v čele skupiny šel strašák v nadživotní velikosti, kterému svítily oči a který připomínal, jak jednoduché je dostat se do tíživé životní situace. Za ním účastníci nesli symbo-

lický most hlásající, že „kde jsme dnes my, můžete být zítra i vy“. Pod ním šli účastníci v maskách přes obličej, se šnečí ulitou na zádech a s papírovou střechou na hlavě, která kladla otázku „Kde domov můj?“. V ruce nesly papírové klíče a rolničky jako hořkou připomínku své situace.

Samotný průvod vyšel z Náměstí Republiky, kde bylo představení jednotlivých iniciativ – tzv. klik, prošel Celetnou ulicí na Staroměstské náměstí a dále Kaprovou na Křižovnické náměstí. Odtud pokračoval přes Karlův most na Kampu, kde bylo velké defilé a prostor k odpočinku po náročné cestě v maskách. Poté průvod pokračoval přes most Legií, prošel svíčkami osvětlenou

a lidmi zaplněnou Národní třídou. Přes Jungmannovo náměstí, dolní část Václavského náměstí a ulicí Na Příkopě došel průvod zpět na Náměstí Republiky, kde bylo slavnostní ukončení a zapálení velké kachny jako symbolu tzv. fake news.

A. Men.

Jako šnek svou skořepinu, nesem si svou domovinu.

Na hrbu na bedrech, v mrazu i ve vedrech.

Každý sám uprostřed davu, nemáme kam složit hlavu.

(z letáku určeného kolemjdoucím a kolemstojícím)

Vzpomínka paní Jaroslavy na vernisáž fotografií

Velmi ráda vzpomínám na vernisáž fotografií pana Kevina V. Tona loni v srpnu v Komunitním centru. Byl to pro mě opravdově dobrý zážitek. Překvapilo mě, kolik lidí mělo o výstavu zájem, nepřišli jen starší lidé, ale všimla jsem si i mladého chlapce. Procháze-

la jsem se mezi lidmi a ptala jsem se jich, jaký mají na výstavu názor. Velmi silným dojmem pro mě bylo, že jsem mohla mluvit přímo s panem fotografem. Vyprávěl mi, kde všude svoje fotky pořizoval, v kterých částech Prahy. Velmi mě zaujala fotka ženy z pro-

filu, za deště, která je focena blízko místa, kde jsem ve svém dětství a mládí vyrůstala.

Kdyby se konala další výstava, rozdávala bych na ni pozvánky, aby i další lidé mohli zažít něco pěkného.

Jaroslava

Anketa: odpovídá PhDr. Kateřina Bečková

1. Jak na vás zapůsobila návštěva v KC Žitná? Je něco, co vás zaujalo?

V KC Žitná je velmi domácí prostředí. Připadala jsem si spíš jako na návštěvě u přátel než jako před posluchači, kterým mám přednášet. Tomu odpovídaly i bezprostřední reakce na obsah mého vyprávění a z mé strany i příjemný pocit, že mohu mluvit zcela neformálně.

2. Ovlivnila Vaše návštěva KC nějakým způsobem váš názor na ženy bez domova?

Popravdě řečeno, neměla jsem žádný vyhraněný názor na ženy bez domova, ale ženy, s nimiž jsem se v Žitné setkala, byly velmi sympatické, zvědavé a z jejich otázek a reakcí jsem pochopila, že mají široký rozhled a sledují, co se kolem nich a ve městě děje.

3. Chtěla byste vzkázat něco našim čtenářům? (těmi bude zejm. veřejnost, ale i lidé bez přístřeší motivovaní ke změně, studenti, senioři, matky na MD)

Možná bych jim chtěla vzkázat to, co sama považuji za důležitou motivaci pro svůj život: být sám sebou. Vážít si svých vlastních schopností a možností, nesnažit se vyrovnat cizím vzorům a nehnat se za pozlátkem komerčního světa.

Praha je Praha, to máte marné...

Taky se vám líbí Praha? Je to úžasné město, jedno z nejkrásnějších na světě. Vlastně možná nejkrásnější... Víte, že Praha je jediné město na světě, které má budovy postavené ve všech stavebních slozích? Má také nejvíce budov postavených v době secese. Jedinečné jsou její kubistické stavby, dodnes funkční.

Z mého pohledu je Praha jedinečná ojedinelými stavbami. Třeba takový nejmenší dům v Praze nedaleko Anežského kláštera. Vypadá jako domeček pro panenky a věřte nevěřte – byl to nevěstinec.

Nebo takový dům „U dvou štítů“ blízko stanice Staroměstská. Ať hledáte jak hledáte, nenajdete ani jedno stejné okno, balkon, už zmíněný štít nebo věžičky. K mým oblíbeným patří i palác Lucerna. První železobetonová stavba na našem území. A tak krásně členěná, že můžete i zabloudit.

Je pravda, že v Praze není všechno jen krásné. Máme tady druhou nejošklivější stavbu na světě. Možná jste už uhádli, že je to žižkovská televizní věž. Nebo Nová scéna Národního divadla – já jsem se s ní třeba ještě za 35 let nesmířila. Ale je hodně moderních staveb, které se povedly a které nám svět závidí.

Často se pohybuji v centru města a v dotazech cizinců bezpečně vede „Ginger a Fred“ – Miluničův Tančící dům. Ale na záda mu už nebezpečně dýchá „Kafkova hlava“ nedaleko Národní třídy. Když už jsem se dostala k sochám, víte, že máme v Praze největší jezdeckou sochu v Evropě? No samozřejmě – Jan Žižka. A samotný Vítkov skrývá další unikáty – hrob Neznámého vojína, kterému teď dělají společnost padlí z vojenských misí v Bosně, Afganistánu a Iráku. Velkou kuriozitou je i zázemí, které sloužilo k uchování balzamované mrtvoly Klementa Gottwalda. A z ochozu památníku je úchvatný pohled na město.

Až se zase někdy vydáte na procházku městem, zvedněte oči. Každý dům vás něčím zaujme, ať už to jsou nezvykle umístěné ornamenty, krásná kování na balkonech, sochy nebo busty, ale také pamětní desky. Při takové procházce zjistíte, že kdo něco znamenal ve světové kultuře, alespoň jednou navštívil Prahu.

A co říkáte pražským zahradám? Každá je něčím zvláštní, originální, ať je to kašna nebo voliéra ve Valdštejnské zahradě, Oranžérie v zahradách Pražského hradu, nebo růžový sad na Petříně nedaleko hvězdárny. A co úžasný pohled na Prahu z Ledeburských teras. Žiju v Praze dlouho a ráda chodím pěšky. Každý den najdu něco nového i na místech, která jsem už několikrát prošla. Nebo objevím nové průchody, kterých se otevírá stále víc a víc. A ve vnitroblocích se objevují malé kavárničky, lákající na dobrou kávu nebo domácí koláče či malé krámky s rukodělnými výrobky. Prostě odpočinek od kaváren, kde je prakticky ve všech stejný sortiment nebo od krámů se suvenýry, kde získáváte dojem, že dělají objednávky zboží přes kopírák.

Taky je škoda, že jedinou ochranou před vykrádáním kostelů, je jejich uzavření. Vlastně všechny menší kostelíčky, a že je jich v Praze početně, se otevírají jen v době mši a to se kostelík těžko prohlíží. A v každém z nich se ukývá nejeden poklad.

A nejen jeden poklad se ukrývá i v pražských muzeích a galeriích. Teď se s nimi doslova roztrhl pytel. V Praze máme snad muzea všeho. To největší a nejkrásnější – Národní – se teď schovává za lešením, ale už brzy se objeví v celé své kráse. Stejnou proměnou prochází i Vojenské historické muzeum. Jen s tou výjimkou, že jeho sbírky uvidí veřejnost až po rozsáhlé rekonstrukci.

Když už jsme u muzeí, víte o tom, že vystavené sbírky jsou jen zlomkem toho co muzea

a galerie vlastní? Největší poklady jsou spolu s téměř devadesáti procenty majetku těchto institucí skryty v depozitářích a veřejnost má možnost vidět je jen zřídka.

Letos slavíme 100. výročí založení Československé republiky. Víceru institucí bude zpřístupněno ve dnech otevřených dveří. Neváhejte a vydejte se na prohlídku, ať už to budou uzavřené prostory Pražského hradu, Senát, Parlament, Rozhlas, divadla a televize (ta Česká samozřejmě). Bude zpřístupněno i pražské podzemí. Najdete Prahu, jak ji neznáte a ani nemáte možnost běžně ji poznat. A pak se vydejte křivolakými uličkami Malé Strany, Starého Města, bývalého Židovského Města, a objevte Prahu všední, každodenní. Možná skončíte na vltavských náplavkách, které také žijí svým vlastním životem. Nebo si posedíte v některé vyhlášené pražské hospůdce, kterou proslavila známá literární díla. Také si můžete koupit dnes tak oblíbenou kávu do papírového kelímku, sednout si na některé pražské schody, pozorovat a nechat se unést pražskou každodenností. Uvidíte věci, kterých si cestou do práce nebo z práce normálně nevšimnete.

Projděte si Prahu pěšky, kousek po kousku, nezapomeňte na pražské ostrovy, protože tam se dostanete jediné po svých. Vydejte se i na pražská sídliště, kde už není bydlení takový horror, a kde je mnoho zajímavých míst – staré tvrze a dvory. Určitě najdete místa, která vás nadchnou, a kam se budete rádi vracet. A možná pochopíte, proč se do Prahy každoročně sjíždějí miliony návštěvníků a většina z nich opakovaně. Praha je chytla a už nepustila.

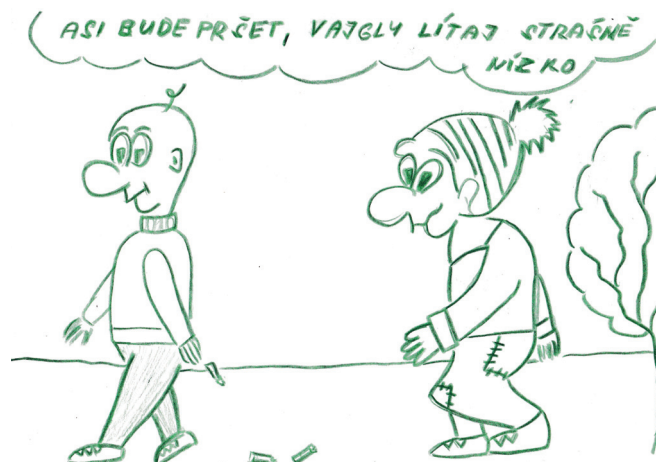
Marie K.

*Heřmáněk – jediný ten pravý
tenhle národ napraví.
Tolik druhů bylinek
víc jak lučních kobylek.
Člověk na ně tupě zírá
utrhní mě, ať ten lid neumírá.
Máš-li velký kašel
na louku abys zašel.
Natrhej si náruč jitrocele
který i rány zoceluje.
Borovice tě nabádá k obejmutí
v koruně má plno jmelí.*

AS

Zloděj mi zachránil život

Když jsem ještě bydlela a měla práci, tak jsem se na bezdomovce dívala s opovržením. Viděla jsem jenom špinavá a páchnoucí individua posedávající a polehávající po lavičkách, popíjející víno z petek. A to nemluví o tramvajích a autobusech, kde se pro smrad někdy nedá vydržet. A pak jsem se na ulici ocitla i já. Po sedmi letech mi majitel domu neprodloužil nájemní smlouvu a já neměla dostatek peněz na stěhování a kauci. Nevěděla jsem, co mám dělat. Půjčku mi při mých příjmech žádná banka nedala. A tak jsem sebrala batoh s pár věcmi na sebe, zbytek peněz a z bytu jsem odešla a všechno tam nechala. Nevěděla jsem kam jít. Bloudila jsem po Praze a jezdila tramvajemi. Bála jsem se usnout. Rozhodla jsem se, že se opiju a pak si něco udělám. Byla jsem bez peněz, bez bytu a bez práce. Přemýšlela jsem jak se zabít. Skočit pod metro či tramvaj jsem se bála, měla jsem strach, že se mi to nepovede a bude ze mě mrzák. Rozhodla jsem se, že se oběsím. V kontejneru jsem našla provaz a teď už zbývalo kdy a kde. Vždy když jsem už byla rozhodnutá, tak jsem nemohla najít vhodný strom a u něj lavičku, abych na něj vůbec

vylezla. Ale mé odhodlání asi nebylo dost velké, protože mě stejně vždy opustila odvaha, či spíše jsem nebyla dost zoufalá. Mé odhodlání se střídalo s nerozhodností a strachem. A tak dlouho jsem se rozmýšlela, až mi tašku, kde jsem měla provaz, někdo ukradl.

Chodila jsem po ulicích a hledala prázdné lahve, abych měla na rohlíky. V Tesku u okénka, kde jsem je vracela, jsem našla igelitku. Ještě několik dní jsem se potulovala po Praze. Mé odhodlání se oběsit zase vzrůstalo. Utrhla jsem si plastovou pásku, kterou se ohraničují výkopy. Odjela jsem k Břevnovskému klášteru, sedla si na lavičku a začala jsem si splétat oprátku, abych

se neutrhla. A pak přišlo něco, co považuji dodnes za zázrak. V tašce, kterou jsem nosila několik dní, jsem našla 1.000,- Kč. Zní to neuvěřitelně, ale je to tak. Okamžitě jsem si koupila něco k jídlu a čisté oblečení. U Vltavy jsem se umyla a převlékla. Po dlouhé době jsem si připadala jako člověk a věřila jsem, že mi osud (nebo Bůh) dal novou šanci. A to jak žiji v současné době je už na jiné vyprávění.

Ája

Citát

Smrt není hrozná, jen umírání, protože s ním jsme vždy sami.

Romsko-český slovníček

Potinel (čti měkce)

Dža

Sovel avry

Ara

Ara bengá

Dyk

Jaka

Muj

Dilina

Rom

Gadžo

Lacho džives Romale

- koupit

- jít

- spíš venku

- pozor

- pozor policie

- koukej

- oči

- pusa

- pitomý

- cikán

- Čech, bílý

- žijte spokojeně Romové

BB

Recept na chlebovou polévku

Sníte dva krajíčky suchého chleba, zapijete jej ½ litrem studené vody a posadíte se na sluníčko.

Ája

Tiráž

Občasník čtvrtletník Žitná
ročník I, číslo 01, rok vydání 2018
vydává: Kulturně komunitní centrum Žitná 35, Praha 1
odpovědná osoba: Denisa Cháberová
adresa: Žitná 35, Praha 1, 110 00
e-mail: casopiszitna@email.cz
web: <http://programmari.cz>
Facebook: Farní Charita Praha 1 Nové Město
K dostání zdarma na odběrných místech

redakce:

Ája

AS

A. Men

BB

Jaroslava

Marie K.

Maruš G.

grafická úprava a sazba:
Lubor Čížek

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Praha – pól růstu ČR

Kulturně komunitní centrum Žitná 35, Praha 1

Farní Charita Praha 1 - Nové Město

**Zveme vás k návštěvě našeho komunitního centra,
které je otevřeno ve všední dny od 13 do 18h.**

Zveme vás zejména na výtvarné ATELIÉRY,
VÝLETY ZA KULTUROU A POZNÁNÍM a FILMOVÉ KLUBY
(informace o programu a termínech na našem webu).

Mimo tyto pravidelné aktivity pořádáme **přednášky,**
koncerty, výstavy, workshopy a další akce,
více informací na našich webových stránkách a sociálních sítích.

Cílem tohoto projektu je **pomoci s návratem** osob (zejm. žen) sociálně vyloučených či sociálním vyloučením ohrožených **do společnosti** a umožnit jim **trávit čas způsobem, který je v naší společnosti běžný**
– od možnosti uvařit si dobré jídlo, shlédnout film či navštívit výstavu po rozvoj vlastních schopností a možností.

Adresa: Žitná 35, Praha 1 - Nové Město

Kontakt: tel.: 734 789 317

E-mail: komunitko@zenyvohrozeni.charita.cz

Web: <http://programmari.cz>

Facebook: Farní charita Praha 1 Nové Město

Připravujeme:

— **cestovatelská přednáška: „Cesta kolem světa“ v úterý 19. 6.**

— **venkovní mše s Ladislavem Heryánem v pondělí 25. 6.**

— **cestovatelská přednáška: „Jižní Amerikou na kole“**

— **více informací na našem webu a Facebooku!**